Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 14 | 15. JULI 1923 | 2. AARGANG

Liv og lære.

Av ældste *Einar Anthonsen Strand,* Drammen.

«Ikke enhver som sier til mig Herre! Herre! skal komme ind i himmerikes rike, men den som gjør min Faders vilje, som er i himmelen.» Matt. 7. 21.

Utlæggelsen av dette betydningsfulde vers av Jesu bergprædiken er like saa klar som den er vis og bestemmende for hvem der skal indkomme i Guds rike naar dagen kommer, at enhver skal bli dømt efter sine gjerninger.

Denne uttalelse av Frelseren blev ikke git blot for et enkelt utvalg av verdens indvaanere, men for den hele menneskehet, saaledes at alle skal dømmes ved den samme lov uten undtagelse. Da Frelseren i tidens midte oprettet sin kirke i overensstemmelse med den evige frelsesplan, saa var det ogsaa i harmoni med hans store kjærlighetsverk, der gik ut paa at vinde de tapte faar tilbake til hjorden. Gjennem tidens løp, før Frelserens komme til jorden, hadde menneskene rigtignok været holdt à jour med «den store plan» saavidt som deres jordiske mission angik, idet Gud uten avbrytelse hadde sine bemyndigede tjenere, profetene, blandt dem for at lære dem hvad de maatte gjøre for at ha haab om et evig liv. Men allikevel, naar Frelseren kom til jorden, begyndte et tidsavsnit

der adskilte sig sterkt fra de foregaaende i flere retninger, men mest ved de tydelige læresætninger som fremkom ved Jesu egen mund. Vi vet at han allerede fra barndommen av forbauset sine venner og omgangsfæller med sine vise spørsmaal og svar, og allerede i 12-aars alderen sat han som lærer i templet til stor forundring for de tilstedeværende, blandt hvilke var mange graahaaret, livserfarne mænd. Han lærte dem som «en der hadde myndighet», sier skriften, og grundtonen i alt han sa var præget av hans enestaaende kjærlighet til sine medmennesker. Menneskene som levet paa Kristi tid savnet en ting, som i alle tidsaldre om menneskene vilde annamme den, vilde utjevne alle misforhold og uoverensstemmelser i enhver henseende, nemlig kjærligheten, denne herlige skat, som Jesus til og med gav sit liv for at vise os. Han revset alle tider naar det var nødvendig, og ved enkelte anledninger maatte hans kjærlige følelser overfor menneskene faa en utløsning i taarer. Hvor mange ganger hørtes ikke hans milde, men dog indtrængende røst at lyde til folket, idet han bad dem at omvende sig og annamme hans evige evangelium, men hvor ofte talte han ikke for døve øren? Var det saa noget forunderlig om han til sine tider i kraft revset folket og især farisæerne og de skriftlærde? Nei, men saa ser vi til gjengjæld hvor følsom han var overfor sine disciples og de der i kjærlighet fulgte ham paa hans vei dag og nat. Og de som indkom i hjorden, ja i hans, Jesu Kristi Kirke, efter at ha indordnet sig under de nødvendige ordinancer som maatte utføres, hvis indlemmelsen skulde være gyldig, blev alle iklædt den samme gode aand, kjærlighetens aand, hvorfor de ogsaa i sandhet kunde leve som værdige efterfølgere av Frelseren, delende gode og onde dager sammen saavel i med, som i motgangs omskiftelige tider. At være medlem av Jesu Kristi Kirke, enten det var av de Første Dages Hellige, eller nu i vore dager som Sidste Dages Hellige, fordres det samme baade med hensyn til forpligtelser og selve læren omsat i liv og praksis. Kirken er den samme, uten skygge av omskiftelser, og veien tilbake hvorfra vi er kommne er ogsaa den samme enten vi lever i det

20. eller i det 1. aarhundrede. Naar vi betænker disse ting, overveier nøie og lar hukommelsen gjenta for os hvad Paulus beretter om kjærligheten i sit 13. kap. av 1. Kor., hvad blir saa resultatet? Jo, at skal man være værdig til navnet Sidste Dages Hellig, maa man netop leve efter disse skjønne, kjærlige formaninger, ti om ikke vi som medlemmer av den eneste sande kirke i disse dager, omsætter kjærlighetens store bud til liv, lar det være drivkraften i alt hvad vi foretar os overfor hverandre og vor næste, hvordan kan vi saa indbilde os at vore venner vil tro de ting vi fortæller dem om egtheten av det evangelium vi repræsenterer, dersom vort eget levnet viser dem at vi selv ikke lever derefter.

Erindrer Frelserens ord der han sier: «Av deres frugter skal I kjende dem; kan man vel sanke vindruer av tornebuske eller fiken av tidsler? Saaledes bærer hvert godt træ gode frugter, men det daarlige træ bærer onde frugter.» Hvor mange ganger fra vort daglige liv ser vi ikke hvor nødvendig det er at være venlige overfor vore venner, ja hvilke gode følger det i alle tilfælder har, og et eller flere venlige ord koster det os ikke noget at avlevere, tvertimot føler ogsaa vi os lykkelige tilsinds; vi faar en liten forsmak paa hvor lykkelige menneskene kunde være, om verden var ledet av kjærligheten, det ene individ overfor det andet, i al sin færd; hvor langt lykkeligere vilde ikke menneskene føle sig nu i denne tid, da der ikke øines andet end uro og ufred kloden over. De som har litt kjendskap til de bibelske profetiers utsagn om tilstanden i de sidste dager, vet hvorfor der er saa lite fred blandt menneskene idag. Vi har saaledes det utsagn fra Frelseren selv, som Matt. 24. kap. fortæller os, at de sidste dager skal være nøiagtig lik de dager da Noah prædiket til menneskene om vandfloden som skulde komme over dem for deres ugudelighets skyld. «Ti folk skal reise sig mot folk, og rike mot rike. Og da skal mange ta anstøt av hverandre, og de skal forraade og hate hverandre, og fordi uretfærdigheten tar overhaand skal kjærligheten bli kold hos de fleste.» Dersom vi stanser og beskuer tilstanden i vor umiddelbare nærhet, ser vi straks

hvor nøiagtig disse Frelserens ord hentyder til stillingen netop nu. Det er ikke bare hos *ett* folk eller *en* nation at disse foreteelser kommer tilsyne; nei, desværre er aanden slik over hele jorden, blandt alle nationer og slegter. Bedst ser vi det naturligvis i vort eget land, hos vort eget folk; vi behøver ikke at søke længere for at finde ufredens og hatets aand plantet i hjertene. Den ene nabo lever i uoverensstemmelse med den anden. Man gaar saa vidt, at man ad rettens vei søker at tilvende sig en eller anden fordel av hverandre; aarsaken i de fleste tilfælder er kun en bagatel, og muligens nogen venlige ord vilde ha forebygget en saadan strid. Dette hænder ikke bare blandt naboer og venner, men vi har utallige tilfælder, hvor denne ukjærlighetens aand gjør sig gjældende indenom familier, hvor man netop skulde tænke sig, at kjærlighetens aand var en stadig gjest.

Vi læser i Pauli brev til Timotheus 3. kap. 1—5: «Men dette skal du vite, at i de sidste dager skal der komme vanskelige tider, ti menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, stortalende, overmodige, spottende, ulydige mot forældre, utaknemlige, vanhellige, ukjærlige, upaalidelige, baktalende, umaadelige, uten kjærlighet til det gode, svikefulde, fremfusende, opblæste, slike som elsker sine lyster høiere end Gud.»

Kan man tænke sig en mere sand karakteristik av tiden og menneskene i vort 20. aarhundrede, og tilmed git av en person for ca. 14—1500 aar siden? En nulevende gransker kunde aldrig tydeligere si os menneskenes nuværende stilling moralsk set, end vi har den i Bibelen ved Paulus. Og saa langt fra at omvende sig, vandrer menneskene stadig længere bort fra kjærlighetens baade skrevne og uskrevne lov. De har forlængst glemt, at der eksisterer en mægtig Gud over dem alle, at han med sin milde røst allevegne kalder paa dem og forsøker at faa dem til at lære det største bud i loven og leve derefter, men alt forgjæves.

Naar Herren paany og for sidste gang sendte lyset til jorden formedelst evangeliet, var det en kjærlighets gave til alle mennesker, en anledning for enhver til at

faa del i de goder og velsignelser han har forjættet enhver villig, oprigtig sjæl. Derfor blev ogsaa kjærlighetens velsignede aand plantet i hjertene ved et himmelsk sendebud i den bestemte tid. Frugtene av dette øines derfor i en glædelig mangfoldighet i hver mindste avkrok av jordkloden, hvor De Sidste Dages Hellige idag opholder sig. Arbeidet er altsaa paabegyndt for at berede jorden til Herrens og Mesterens komme om en kort tid, da han vil erklære fuld fred paa jorden, ikke bare blandt mennesker, men ogsaa blandt alle andre levende skabninger Var det da ikke sandt hvad Frelseren sa, at I er jordens salt? Jo, det er sandhet, ren sandhet, men hvorledes kan vi virkelig bevise, at vi er det salt hvormed Herren i disse dager salter jorden? Som jeg sa før, ved at forene lære og liv, la disse ting vorde et.

I al vor syssel, hvem det saa er imot, la os være ledet av kjærligheten, venlig først og venlig sidst, det koster saa lite! Er en eller anden uretfærdig, opblæst og styg mot dig, forsøk allikevel at gjengjælde alt saadant med venlighet, og du skal se, du vil altid være den seirende. La os virkelig være værdige navnet vi har annammet, leve som Sidste Dages Hellige saavel indad som utad, da vil vi opnaa at faa vore venner til at interessere sig for det verk, som idag har tat plads paa jorden, hvilket vil bringe os glæde og velsignelse ikke bare her i livet, men fremover i evighetenes tider.

Den sande og falske lære.

Av *Anton E. Evensen,* Kr.a.

Da Jesu Kristi evangelium for anden gang blev git til jorden, og da den unge gut Joseph Smith i al enfoldighet spurte hvilket parti han skulde slutte sig til, lød disse mindeværdige ord: «Slut dig ikke til nogen av dem, ti de er alle mer eller mindre avvegne fra min lære; de ærer mig med sine læber, men deres hjerter er langt fra mig.» Da dette blev menneskene bekjendt, gik der et fortørnelsens skrik over landet. Saadan uhørt frækhet hadde

de ikke ventet, da de alle paaberopte sig at ha Jesu Kristi evangelium. Derfor forhærdet de sine hjerter og stemplet Joseph Smith som en bedrager, og forfølgelsene begyndte. Menneskene hadde hørt sin dom. De var alle avvegne fra Kristi lære og saaledes umyndiggjort til at forvalte samme. Her var tvil utelukket. Det var Frelserens egne ord.

Men hvorfor bøiet ikke folket sig for disse lærdomme? Hvorfor tilegnet de sig ikke saa meget de kunde av det som blev budt dem? Nei, menneskene er for stolte, hovmodige, egensindige og begjærlige til at kunde sætte dette evangelium ut i praksis; det vilde være for stor personlig risiko og vilde revolutionere verden. Det passet ikke for den tid og slegt som var saa langt fremme paa oplysningens omraade. Men paa denne tid var Satan den største faktor. Han hadde gaat i en forfærdelig spænding og været besatt av en nagende angst for hvorledes situationen vilde utvikle sig, og hans tid til at arbeide var nu inde. Og i sandhet han lot ingen anledning gaa uforsøkt. Han indsnek sig i menneskenes hjerter, i redaktørens, journalistens, forfatterens, prestens og de lærdes. Han forledet, ja indpodet dem, for deres egen sikkerhets skyld, at motarbeide dette fremrullende verk. Han la ordet i munden paa talerne og førte haanden til skribentene, saa at der snart utkom tusen paa tusen med artikler og bøker, som stemplet denne lære som bedrageri og usandhet, og som tilla det da voksende samfund, alle de mest umoralske og fordærvelige handlinger som den menneskelige hjerne kunde optænke. Allikevel blev dette samfund staaende. Evangeliet blev levendegjort for menneskene, og kirken, Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige, vokste og trivdes. Der blev prædiket mot menneskenes falske lærdomme, men de holdt haardnakket ved sine gamle, av katolicismen utsprungne troesgrundsætninger. De holdt ved sin tro, den tro, som intet grundlag behøver til frelse og saliggjørelse i Guds rike. At troen blev fortolket paa denne maate, var den største aarsak, at evangeliets gjengivelse var nødvendig. Ti det er troen, som utvikler muligheten at efterleve Guds lov, og det er troen, som er

drivfjæren til alle vore handlinger. Naar vi ser utover verden idag, vil vort øie møte troesspørsmaalet i en beklagelig forfatning. Det er et bekjendt faktum at de fleste religiøse partier tror og lærer, at Jesus Kristus har gjort alt for dem, og at han gav sit liv for at sone for alle menneskers overtrædelser. Men videre lærer de følgende, (som er helt motstridende), «ti saa har Gud elsket verden, at han gav sin søn den enbaarne, for at hver den som tror paa ham ikke skal fortapes, men ha et evig liv.»

Efter det første maa vi være forvildet med denne vor tilværelses hensigt; ti naar vore synder allerede er sonet, hvad har vi da mer at gjøre her. Men hvorfor har vi Guds lov, og hvorfor ofres der liv for opfyldelsen av denne lov. Nu vi gaar videre og finder i det citerte skriftsted, at det dog er paa betingelser at frelse kan opnaaes, ti det staar at hver den som tror paa ham ikke skal fortapes men ha et evig liv. Men naar vi spør vore medmennesker om tro paa Kristus er nok til frelse, vil vi faa det forbausende svar: Ja, der kræves ikke mer, ti Jesus døde for vore synder. Spørsmaalet blir nu, er dette i overensstemmelse med Bibelen? Var det paa denne maate apostlene prædiket evangeliet? Var det saadan Frelseren forkyndte og efterlevet samme? Var det paa denne maate han opfyldte al retfærdighet? Nei, visselig ikke. Men der staar, at hver den som tror paa ham ikke skal fortapes men ha et evig liv. Disse og lignende ord er det som foraarsaker de tilstedeværende forstyrrelser og misbruk, da menneskene ikke er sig bevisst hvorledes tro erholdes, hvad tro er, og hvordan den virker. Men Jesu Kristi evangelium lærer os at vi ved sagtmodighet og trofasthet, forsagelse og kjærlighet, og om det er uundgaaelig, at lide alle haande ondt, som haan, spot, savn og forfølgelse for hans navns skyld. Ved at gjennemgaa saadant kunde vi gjøre os haab om en ophøiet plads i Guds rike. Hvad gjorde ikke apostlene, gjennemgik de ikke samme lidelser og savn, ofret ikke de tilslut sit liv for sin tro. Hadde de behøvet det, om tro paa Kristus var nok.

Vi læser i Jakobs brev 1. k. 22.—26. v.: «Men vær ordets gjørere og ikke bare dets hørere, hvorved I daarer

eder selv. Ti dersom en er ordets hører og ikke dets gjører, da ligner han en mand som ser sit legemlige ansigt i et speil, ti han saa paa sig selv og gik bort og glemte straks hvordan han saa ut. Men den som skuer ind i frihetens fuldkomne lov og holder ved dermed, saa han ikke blir en glemsom hører, men gjerningens gjører, han skal være salig i sin gjerning.»

Her er det tydelig bevist at vi maa være ordets gjørere og ikke alene dets hørere, der kræves mer av os end at gaa i kirken og høre. Med andre ord vi maa sætte vor tro ut i gjerninger, vi maa arbeide! Ti ellers vil det intet gavne os. Til at stadfæste dette tydeligere, vil vi læse i Jak. 2. k. 17.—26. v.: «Hvad nytter det mine brødre, om en sier at han har tro naar han ikke har gjerninger? Kan vel troen frelse ham? Om en broder eller søster er nøken og fattes føde for dagen, og nogen av eder sier til dem: gaa bort i fred, varm eder og mæt eder! Men I ikke gir dem det som legemet trænger, hvad nytter det? Saaledes og med troen, har den ikke gjerninger, er den død i sig selv. Men en kan si: Du har tro og jeg har gjerninger. Vis mig din tro uten gjerninger, og jeg vil vise dig min tro av mine gjerninger! Du tror at Gud er én; du gjør vel; djævelen tror det ogsaa og skjælver. Og vil du vite det, du daarlige menneske, at troen uten gjerninger er unyttig. Abraham, vor fader, blev han ikke retfærdiggjort ved gjerninger, da han ofret sin søn Isak paa alteret? Du ser, at troen virket sammen med hans gjerninger, og at troen blev fuldkommen ved gjerningene, og skriften blev opfyldt, som sier: Abraham hadde tro paa Gud, og det blev regnet ham til retfærdighet, og han blev kaldt Guds ven. I ser, at mennesket blir retfærdiggjort ved gjerninger og ikke ved tro alene. I samme maate Rahab, skjøgen; blev hun ikke retfærdiggjort ved gjerninger, da hun tok imot utsendingene og slap dem ut en anden vei? Ti likesom legemet er død uten aand, saa er troen død uten gjerninger.»

Jeg mener disse vers taler for sig selv. Det gir et saa klart og fuldkomment bevis paa gjerningers nødvendighet, som vi med al ret kan gjøre krav paa. Der staar

at djævelen ogsaa tror og hans tro er saa sterk, at han skjælver. Selvfølgelig av frygt for den kommende dom. Men troen er dog tilstede, han skulde da ha de samme privilegier som os med hensyn til frelse. Han som dengang i vor foruttilværelse satte sig op mot Gud og vilde bryte den evige lov, han som vilde frelse menneskene uten betingelse, den samme tanke som verden har idag. Men vi ser hvorledes han derfor blev fordømt til den tilværelse han nu indehar. Dengang kjæmpet vi mot hans argumenter og valgte at følge den evige Guds lov, hvorfor vi ogsaa fik lønnen i form av vort ophold paa denne klode. Her hvor vi er kommet for at gjennemgaa en prøvetid hvor Guds lov er maalet. En tid hvor vi ogsaa kan tilegne os mer kundskap angaaende stoffenes tilstedeværelse og sammensætning, og hvor vi kan lære at kjende det onde, for at sætte pris paa det gode. Vi ser saaledes at denne vor tilværelse kræver et energisk arbeide for at tilegne os kundskap til efterlevelse av Guds lov. Vi vil se av følgende hvor meget der kræves for at naa fuldkommenhetens maal.

Der kom engang en mand til Frelseren og spurte hvad han skulde gjøre for at bli salig. Svaret lød: «Hold budene.» Manden svarte: «Jeg har holdt budene fra barndommen av.» Da sa Jesus: «Vil du vorde fuldkommen da sælg alt dit gods og gi det til de fattige og følg mig.» Dette var meget haardt for denne mand, ti han hadde meget gods og gik derfor bedrøvet bort. Vi ser saaledes, at eftersom denne mand kom til Jesus for at søke raad, maa vi dra den slutning at han trodde hvad Jesus sa, at det var en der søkte at efterleve Guds bud og befalinger, og at eftersom Frelseren prædiket omvendelse og daab, at han hadde utført dette, da det ikke krævet særlig opofrelse. Ti ellers vilde Frelseren ogsaa ha sluttet daaben ind som et led til saliggjørelse. Ti at daab ogsaa er nødvendig til frelse har vi mange beviser fra Bibelen paa. Jesus sa til sine disciple: «Gaar ut i verden og forkynder evangeliet for alle folk, idet I døper dem i Faderens, Sønnens og den Helligaands navn, og lærer dem at holde alt, hvad jeg har befalt eder» Til yderligere at stadfæste dette læser

vi videre: «Hvo som tror og blir døpt skal bli salig, og hvo som ikke tror (og da heller ikke har tanke for daab) skal fordømmes.»

Av dette ser vi at daaben er nødvendig til saliggjørelse. At den er et led i loven beviser følgende: Jesus kom fra Galilæa til Jordan til Johannes og forlangte at bli døpt, men Johannes formente ham det og sa: «Jeg har behov at døpes av dig og du kommer til mig.» Jesus svarte: «Tilsted det nu, ti saaledes bør det os at fuldkomme al retfærdighet.» Kan dette tydeligere bevises? Beviser det ikke, at den der først tror og omvender sig maa døpes, ellers vilde loven være ufuldkommen. Om Jesus ikke var blit døpt, hadde ikke retfærdigheten været opfyldt.

Med alle disse bibelske beviser, med den letfattelige fremgangsmaate at fortolke Bibelen, som den er skrevet og ikke aandelig, saa fastholder verden dog sin falske lære, den lære som hadde sit utspring fra mørkhetens tidsalder, da Jesu Kristi evangelium ikke var paa jorden. Den samme tid som Paulus hentyder til da han sier: «Jeg vet, at efter min bortgang skal der komme svære ulve iblandt eder, som ikke skal spare hjorden, og av eder selv skal der opstaa mænd, som skal tale allehaande forvendte ting, som vil forføre mange.» Det viste sig, at denne profeti gik bokstavelig i opfyldelse, da menneskene avveg mer og mer fra Kristi lære for tilslut at henfalde til mørke, som var tilfældet under den katolske kirke i dens magtsdager, da de praktiserte salg av syndsforlatelse, og hvor kjætterdomstolene og inkvisitionen var i fuldt virke. I det 16. aarhundrede begyndte det først at lysne. Bibelen blev løst og utgit, men dog ikke forstaat. Men litt efter litt fik den indpas, og menneskene tok sig de lærdomme som kildret deres øren, og som de nuværende sekter og partier er en følge av. De fortsætter at utsprede alle sine falske lærdomme til menneskene og at tilsmudse og nedrakke dette folk de kalder «mormoner», som i sin nidkjærhet og kjærlighet prædiker Jesu Kristi sande og eneste evangelium, som er til menneskenes frelse. O, I forblindede mennesker, hvorledes tror I eders dom vil bli,

hvad vil eders undskyldninger betyde, at I har gjort dette og hint i hans navn, naar disse ord blir uttalte: «Jeg kjender eder ikke, gaar bort I forbandede til den evige ild, som er beredt djævelen og hans engler.» Og alle som I har forført med eders lærdomme vil staa op og fordømme eder. Der vil lyde et forbandelsens skrik og I vil ønske at I aldrig var født.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Saaledes har man tilfælde, hvor paralysis har betat hele legemet med lamhet og sindet dog holdt sin kraft og virksomhet. Dette var tilfældet med den store franske statsmand Tallyrand, der med et legeme næsten som en «levende grav» beholdt sine aandsevner uskadt. Vi behøver kun at henvise til den døende helgens frydesange eller martyrenes triumf paa baalet, for at vise at sindet kan beholde sin rene bevissthet, mens legemet undergaar de smerteligste pinsler, eller med ett mister sin livskraft. Glæde foraarsaker, at øinene straaler; bedrøvelse har tilfølge akkurat det motsatte. Vredens rødme sætter blodet i sterk bevægelse, saa heftig at det sommetider sætter legemet i rystelse og musklene i krampetrækninger. Den virker ogsaa paa væskene — spyttet, melken og galden — hvilke ofte blir helt giftige. Mange barns sygdom og død er foraarsaket ved at nyte den ophidsede mors melk.

Sindets uavhængige bevægelse viser sig ogsaa i søvnens fænomen. At personligheten ikke er ophørt sees av, at man kan vaagne op til en forut bestemt time.

Drømme er ogsaa bevis for sindets beskjæftigelse og uavhængighet. Naar man drømmer er sindet skilt fra de sedvanlige indflydelser av den ydre verden og lever saa at si i en verden av dets egen. Av denne aarsak er den drømmende tilstand den mest skikkede til aandelig samkvem og inspiration, hvilket saa ofte hentydes til i den hellige skrift.

Ved saaledes at undersøke nogen faa enkeltheter, hvori den legemlige organisme er paavirket av den aandelige beboer, finder vi tilstrækkelig bevis for sjælens uavhængige natur, hvorom der læses i den hellige skrift.

14. kapitel.

Troen og vantroen sammenlignet.

Troen og videnskapen i samklang. — Nødvendighet for religion i samfundslivet. — Evangeliet som grundvold for sand civilisation. — Slutning.

Vi gjentar, at der er ingen strid mellem filosofi og tro. Selv om der kunde synes at være opposition mellem dem nu, vil dog alt ende i fuldkommen harmoni. Evangeliet ikke alene indbefatter, men forklarer al filosofi. Videnskapens stjerne skinner sandt nok meget skjønt i sin egen sfære, men dens lys er dog kun laant, og dens straaler synes matte og forsvinder for retfærdighetens herlige sol.

Saa ofte som denne sammenligning er anvendt, er resultatet altid det samme — solen overskinner stjernen. Astronomien har prøvet det. Da Kopernikus eksploderte det gamle ptolomæiske system, proklamerte mænd i deres pralende visdom, at Bibelen ogsaa var eksplodert; men stjerneskaperen seiret over stjernekikkerne.

Evangeliet kan passende lignes ved et pent palads, som bygmesteren dypt og fast grundfæstet paa en klippe, og falsk religion ved en bygning av godt utseende, men bygget paa sand, hvilken, naar vandfloden kommer og uveiret slaar imot, falder og er uoprettelig ødelagt. Falsk religion taaler ikke undersøkelse; men evangeliet, uagtet det blir underkastet de haardeste prøver videnskapen kan opfinde, viser kun mere tydelig dets skjønhet og fasthet. Astronomien, istedetfor at underminere den evangeliske sandhets prægtige tempel, har bragt de mest berømte astronomer til at istemme med Herschel: «Den vantro astronom er gal.»

Geologien har prøvet det. Den kom frem pralende av sine opdagelser og erklærte, at den hadde trængt sig ind i stenene og dypt ned i jordens skjød, og hadde fundet

Bibelens lære motbevist av de præadamitiske stenlag, og hadde saaledes læst dens gravskrift, der av naturen selv var dypt gravert i de faste stene. Men nu indrømmer geologen, at vi ingen regel har for geologisk tidsregning. Vi finder at vi ikke er saa langt borte fra oldtidens uvidenhet, som vi hadde tænkt os at være. Set fra geologiens synspunkt er begyndelsen til den menneskelige rase endnu i sigte. De mest lærde geologer indrømmer, at menneskerasens hele alder er ikke av nødvendighet høiere, end den mosaiske historie derom beretter.

Anatomien har prøvet det. Ved enhver av den nyere tids videnskapers anvendelse er ethvert ben og enhver muskel og sene blit undersøkt, men dog har ingen opdaget den menneskelige sjæls hemmelige utspring. Synsevnen, aarsaken til musklenes bevægelse, livets utspring, har undgaat menneskets forsken. Disse hemmeligheter tilhører Ham, hvis ophav er uten begyndelse, og hvis veie er usporlige. Mennesket formaar ikke med al sin lærdom og kløgt at løse dets egen tilværelses opgaver.

Saaledes er det med alle andre videnskaper. Mangen voldsom orkan har uttømt sin magt paa dette livsens træ, men har kun hat til følge, at træet har slaat sine røtter dypere. Den dag nærmer sig, da videnskapsmænd vil være blandt de ivrigste til at erkjende Guds autoritet. Allerede er dette for en stor del tilfældet. En for dette kapitel alt for lang navneliste av verdens mest berømte videnskapsmænd, hvilke uagtet deres kundskap dog viste den største ærbødighet for Guds hellige navn, kunde her anføres. Jesus var paa det for ham mest passende sted, da han var iblandt de lærde, og de vise mænd fra østen var aldrig mere vise, end da de bragte deres fyrstelige gaver til ham.

Hvis det væsen, som skapte mennesket, ikke har hat saa megen erkjendelse for ham som at aabenbare ham sin vilje, da er han til ingen nytte for mennesket; da er de blodige krige, som drukner nationer i synd og elendighet, kun som dyrisk kjævleri, altfor intetsigende for at tiltrække sig skaperens opmerksomhet; disse drømme om moralsk renhet, disse attraaer efter et ædlere liv, disse

haab om uforkrænkelighet, disse bønner til den himmelske Fader, den paastand, at vi er av en høiere natur end hesten, hunden og andre dyr, er de alle elendige feiltagelser. Hvis ikke der er nogen maate, hvorpaa menneskene kan erholde aabenbaringer fra Gud, hvor meget bedre er vi da end dyrene? Naar vi har forkastet aabenbaaring, opgit haabet om udødelighet, frasagt os alle vore moralske og religiøse forpligtelser og avslaat Frelserens ledelse, hvad frelsende magt har vi da tilbake, som kan forhindre samfundets fald og ødelæggelse.

Dersom menneskene skulde bli overbevist om, at de kun er dyr, og at Gud ikke tar hensyn til deres handlinger, vilde nogens gods da være i sikkerhet? Vilde nogens liv og levnet være hellig? Hvem vilde være i sikkerhet for alle de uforhindrede voldsgjerninger der vilde bli en følge av de mange lidenskaper, som finder sig plads i menneskets hjerter? Naar Kristus som et guddommelig væsen, eller som et menneske med guddommelig fuldmagt utslettes i den populære tro, hvorledes vil tilstanden da bli? Hvem skal da trøste den sjæl som sørger? Hvem skal forsikre os, at dyden vil bli belønnet, eller at der er nogen dyd? Hvem skal tilskynde nogen til broderkjærlighet, eller bevæge mennesket til godgjørenhet? Hvem vilde da bestræbe sig paa at løfte verden ut av dens dyriske fordærvelse?

Ingen alvorlig iagttager vil negte, at hvad godt der er i vor civilisation, er frugten av evangeliet, og følgelig alt godt, der kommer fra al videnskap, regnes med som frugten av evangeliet. Det som beskytter os ved dag og ved nat — de boliger, hvori vi bor, vore klær, enhver anstalt for aandelivets, samfundet og moralens utdannelse — alle disse er følgerne av aabenbarelse fra Gud. Tro paa Gud er det virkelige utspring av alt hvad der er ønskeligt ved vor civilisation, og denne er idag verdens prydelse. Menneskeheten har naadd sin høieste rigdom, sit ædleste maal, og mest ophøiede trin av eksellence ved en saadan tros indflydelse.

(Forts.)

Smaapluk.

I næste nummer av «Morgenstjernen» begynder vi med «Barnenes avdeling». Da vi ikke har noget læsestof for dem, tror vi det vil interessere de smaa om vi benytter 2 eller 3 sider i «Morgenstjernen» til deres opmuntring.

Vi haaber at barnene vil skrive smaastykker og indsende til denne avdeling. Stykkene maa være originale og barnets navn, alder og adresse underskrevet.

Vi vil vurdere om forældre vil opmuntre sine barn til at læse ,de mange inspirerende fortællinger som vil bli indtat, og som vil hjælpe dem i deres vandel, og stadfæste sandheten av dette store sidste dages verk i deres hjerter. De smaa maa ikke forsømmes, ti det er dem som vil bli indsat til at lede kirken i fremtiden.

Avløsning.

Ældste Eyolf Larsen Arveseth blev avløst den 1. juli 1923 som missionær i den norske mission med tak og ære for et godt og vel utført arbeide. Broder Arveseth blev kaldt den 16. november 1919 av missionspræsident H. J. Christiansen og virket i Trondhjems konferanse i 22 maaneder, 11 maaneder i Bergens konferanse og 1 aar i Kristiania.

Han var leder av sangkoret i Kristiania gren for en tid, og utførte et godt arbeide, skal reise til Zion i følge med sin broder litt senere paa aaret.

Dødsfald.

Broder Kristian Nilsen av Drammens gren døde den 23. juni 1923 ved et ulykkestilfælde. Han blev medlem av kirken i 1918.

Blev begravet i Drammen den 30. juni. Ældste Ingvald Johansen indviet graven.

De to søstre.

O hør I som vil, det er bare et digt
I enfold og ærlighet.
Det er om to søstre, den ene het pligt,
Den anden het kjærlighet.

Pligt gjorde nøiagtig som alt var befalt,
Men kjærlighet mer mangen gang.
Pligt handlet korrekt, saa blev ingenting galt,
Men kjærlighet handlet av trang.

Pligt passet de syke og passet dem vel,
Var tilfreds, fik ros og med grund.
Men kjærlighet led med de lidende selv,
Naar hun lindret, da lindredes hun.

Pligt ristet en pute og gjorde den myk,
Gav agt paa hver ting i sin sal,
Men naar kjærlighet strøk over panden en syk
Blev hun løftet en stund av sin kval.

Pligt gik og var glemt naar hun hilste god nat,
Og isteden kom den eller den.
Men naar kjærlighet gik var hver syk som forladt,
Skjønt hun smilte jeg kommer igjen.

Pligt svarte vor uro med taushet og ro,
Og hvor rolig og nyttig hun var.
Men naar kjærlighet kom, fulgte haab fulgte tro
Og et kjærtegn ialfald som svar.

Pligt visste saa vel hvad hun gjorde av godt,
Ti hun tænkte og tænkte visst bra,
Men kjærlighet gav hvad hun selv hadde faat,
Uten tanke og gav det saa glad.

Pligt vil nok faa ret for alt godt hun har gjort,
Hun skal skattes alt efter sin dyd.
Men kjærlighet vil «naar hun engang gaar bort,
Faa i overmaal glæde og fryd.«

Kathinka Bisjord.

INDHOLD:

Liv og lære	209	Avløsning	223
Den sande og falske lære	213	Dødsfald	323
Filosofien av evangeliet	219	De to søstre (digt)	224
Smaapluk	223		

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson,* Osterhausgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.